

O silencio das palabras

Nunha vila pequena da costa, Antía camiñaba cada mañá cara á escola. O vento traía o arrecendo do mar e os recordos das historias que lle contaba a súa avoa, sempre en galego. Eran contos de mariñeiros, de lendas antigas, de mulleres valentes que loitaban por manter viva a súa cultura. Mais ao entrar na aula, todo mudaba: os compañeiros falaban en castelán, os libros estaban escritos nesa lingua, e o galego quedaba esquecido, como se fose un segredo que só se podía compartir na casa.

Antía sentía unha mestura de tristeza e rabia. Preguntábase por que a lingua que lle daba identidade, que lle facía sentir parte dunha historia colectiva, apenas tiña espazo na vida diaria. No supermercado, na televisión, mesmo nas conversas cos amigos, o galego aparecía só de vez en cando, como unha sombra que se resiste a desaparecer. Os anuncios, as series, os xogos de móbil... todo estaba dominado polo castelán ou polo inglés, e o galego parecía cada vez máis afastado da vida moderna.

Un día, na clase de literatura, Antía decidiu escribir un conto no seu caderno. Era un relato sinxelo, pero estaba cheo de palabras que soaban como música: “luz”, “beiramar”, “agarimo”, “fogar”. Ao lelo en voz alta, os seus compañeiros sorriron, sorprendidos pola beleza dunha lingua que, sen decatarse, tiñan ao seu carón e non usaban. A profesora animounos a escribir tamén en galego, e pouco a pouco, a aula encheuse de voces que recuperaban aquel tesouro esquecido.

A partir dese día, Antía comezou a falar máis en galego cos seus amigos. Ao principio resultaba estraño, como se estivesen xogando a un idioma que non era o habitual. Pero axiña descubriron que podían rir, discutir, soñar e mesmo cantar na lingua que lles pertencía. O galego deixou de ser só a lingua dos avós e converteuse nunha ferramenta viva, capaz de expresar o presente e de construír o futuro.

Antía comprendeu que o galego non estaba morto, só durmía. Precisaba mans que o escribisen, bocas que o pronunciasen, corazóns que o sentisen. E así, entre risas e palabras, a lingua volveu ocupar o lugar que lle pertencía: o da vida cotiá, o da memoria compartida, o da esperanza. Porque cada vez que alguén escolle falar en galego, está a dicir que a súa cultura importa, que a súa identidade merece ser respectada, e que o silencio nunca poderá vencer ás palabras.